

Izhaja vsako soboto ob 6. uri zvečer.

Prodaja se v tistih tržaških tobakarnah kakor „Edinost“ po 2 kr. odtis.

Naročniki „Edinosti“ dobivajo to prilogo vse leto, ako priložijo naročnini za „Edinost“ še 1 gld.

NOVIČAR

Cene oglasov v „Novičarju“ so: za petič-vrstice 8 kr., za naslove z debelimi črkami se plačuje prostor, kolikor bi ga obsegalo navadnih vrstic. Poslana, javne zahvale, osmrtnice in domači oglasi, po pogodbi.

Frankovana pisma in rokopiše je pošiljati vredništvu „Edinosti“. Nefrankovana pisma se ne sprejemajo.

Iz poročila bivšega poslanca dra. Andreja Sancina

o njega delovanju v deželnem oziroma mestnem zboru tržaškem.

Gospod zastopnik I. okraja je ogovoril svoje volilce nastopno:

„Zbrali ste se, spoštovani volilci, v mnogobrojnem številu, da bi slišali iz mojih ust sporočilo o mojem delovanju v mestnem zastopu. Vstrezajoč tej vaši želji stopam pred vas z lahko vestjo ali težkim srcem. Z lahko vestjo zato, ker mi vest ne očita nič hudega, s težkim srcem pa zato, ker se mi zdi, da sem podoben popotniku, ki je šel na božjo pot pa je pustil doma veliko znancev in prijateljev, nadejočih se, da jih oblagodari z darili, ko se vrne. Naš popotnik, vračajoč se domov, prinese res temu in temu kako malenkost, prijatelji in znanci so pa videli takoj, da so si preveč domišljali — in prelepo slikali darila, katere so si pričakovali od popotnika. — Sreča zame, da vas nisem pital z mnogimi obljubami, ko sem vsprejel mandat, ki ste mi ga poklonili. Začel sem kot naroden zastopnik in kot tak prenehal biti poslanec, ko je bil po pretekli triletni dobi razpuščen tržaški mestni zbor. To je moje največje zadoščenje. V popolni vzajemnosti z družimi narodnimi zastopniki tržaške okolice trudil sem se braniti našo narodnost in svete naše pravice in skušal zastopati, kolikor je bilo v moji moči, tudi vaše gmotne koristi. Žal, da je stališče za narodnega zastopnika v tržaškem zboru jako težavno, pod sedanjim sistemom skoraj neznosno. Malo krdelce mora se boriti skoraj v vseh važnih vprašanjih, prvič zoper svoje izredne nasprotnike: vladi izredno nasprotno elemente, drugič proti lastnim obveznikom, to je tacim, ki nastopajo kot vladni elementi, in nam naklonjeni prijatelji, ki pa vendar, ko gre za našo narodnost, izlivajo hujše svoj žolč na nas, nego izrečni naši nasprotniki. — Da, tu patam oglasa se ravno od teh jeden ali pa drugi, ki prvi zaluča kamen v narodnost zastopnika tržaške okolice. Pod takimi razmerami pač ne smete pričakovati od mene, dragi volilci, da bi vam po pretekli triletni dobi našteval bogvedi kake vspehe. Povdarjati moram tudi, žalibože, le naša prizadevanja in prištevatih jih k vspehom, zato, da vam morem kaj pokazati, z malenkostmi vred, ki smo jih morda dosegli! Veste, da je bila pretekla triletna doba posebne pomenljivosti, ker se je odpravila tako zvana prosta luka (porto franco)! Pri tej priliki prizadeval si je na vse kripilje mestni zbor izkoristiti mestnemu zakladu kolikor mogoče tako zvanih zboljšav, ki jih pa jaz smatram kolikor toliko kot svobodo v prid mestnega zaklada in na kvar prebivalstva. Temu težanju mestnega zbora, morali smo se zastopniki tržaške okolice na vso moč upirati. Pri dobrem gospodarstvu ne bi bilo tržaškemu mestu nobene sile oblagati prebivalstvo z novimi davki in dokladami, in zahtevati više občinske doklade, nego so dovoljene katerikoli občini v naši državi in ki presegajo vsako mejo.“ Tu je gospod poslanec pojasnjeval na razsežno borbo proti nakanam mestne zbornice, kateri je

hotel povišati doklade na pivo, vino in meso. Kako so le okoličanski poslanci v seji dne 23. junija preprečili to nakano s tem, da so se vzdržali glasovanja, vsled česar je mestni zbor ustal nesklepčen. Sploh so se naši zastopniki upirali najodločneje neprestanemu teženju mestnega zbora, zlasti kar se tiče davka od hiš. Povedal je, da za dobo 5 let, za koje se je zaustavilo progresivno višanje hišnega davka morajo posestniki hiš v okolici plačevati 50% več nego oni v mestu, ker postava, s koje se je zaustavilo to višanje, ne velja za okolico. Z ozirom na to je zares nečuvno postopanje mestnega zastopa, zahtevajoče, da morajo okoličani nositi tudi 17% izvanredno občinsko doklado, kakor meščani. Vsem tem nameram so se odločno uprli okoličanski poslanci. Veliko seveda niso dosegli ali popolnem brez vspeha ni bil njihov odpor, kajti po prizadevanju deputacije, poklonivše se Njega Veličanstvu na Dunaju, po prizadevanju g. posl. Nabergoja in slednjih poprotestih tržaških gostilničarjev in obrtnikov, doseglo se je vsaj toliko, da ni vlada povsem ustregla zahtevam mestnega zastopa. G. govornik je pojasnil bitstvo občinskega davka pod imenom „konjska taksa“, pozivljajoč okoličane, da naj se pritožijo, ako bi se hotela od njih zahtevati ta taksa. Nekateri so se res že pritožili pred tremi leti, a še danes nimajo odgovora.

Razjasnivši mnogovrstna gmotna vprašanja, je nadaljeval g. govornik:

V gmotnem obziru bi bilo moje sporočilo končano v teh kratkih potezah, omeniti bi še bilo nekatere druge malenkosti, za katere sem se potezal, ki sem jih deloma dosegel, deloma ne dosegel. Ali vse gmotne koristi so le male trohice, ki se pokažejo, in zginejo ko popihne vanje najlaglja sapica, nasproti veliko važnejšemu narodnemu vprašanju. Tu ob mejah boriti se nam je za svoj lastni obstanek, tu velja vprašanje ali smo ali nismo. In v tem pogledu imajo zastopniki tržaške okolice težko, da skoraj neznosno stališče pod sedajnimi razmerami.

Malo krdelce pošilja okolica v mestni zbor. To malo število je izpostavljeno brezobzirni divji sili ogromne večine levicarske stranke, koje pridno podpirajo zavzniki na desnici, vselej ko gre za naše svete narodne pravice. Izpostavljeno je zaničevanju, hujskanju in vsakovrstnim izgredom neukrotljive galerije, in spakovanju tržaškega časopisja, ki skuša na vse kripilje in vsemi dovoljenimi in nedovoljenimi sredstvi s podlim zasmehovanjem udušiti pravične težnje, ako jih ta ali oni naših narodnih zastopnikov izraža v mestnem zboru.

No, pri vsej divjosti naših nasprotnikov tolaži me zavest, da se nisem dal nikoli oplasiti od razuzdanih sil, ki so drle proti meni kot razburjeni valovi vselej, ko sem zagovarjal naše narodne pravice. Neustrašljivo sem jih branil in zastavil vse svoje moči, da v dejanju dokazem našim nasprotnikom, da se mi Slovani kar tako meni nič tebi nič ne damo vgnati v kozji rog.

Priča temu nam bodi viharna seja z dne 16. aprila 1891 leta, kder sem se potezal za šolo pri Sv. Mariji Magdaleni spodnji. Povedal sem tu odločno, da pri Sv. Mariji Magdaleni spodnji živi povsem slo-

vanski živelj. Tu ni starišev drage narodnosti nego slovanske, tu ni drugih otrok nego povsem slovanske narodnosti; trdil sem in zahteval sem odločno, da se za te uboge otročiče osnuje slovenska šola. Kak vihar se je vsled tega vzdignil na galeriji in med poslanci, prepričal se je lahko vsakdo, ako je čital pozneje časnike ali pa če je kdo izmed vas bil pričujoč pri tem divjem razsanju.

V seji z dne 8. julija 1891 leta zagovarjal sem drž. poslanca Nabergoja, ki je bil govoril v državnem zboru o žalostnih šolskih razmerah v tržaški okolici. — Kdor pozna, kako se naša slovenska mladina raznaroduje v šoli, in kako se slepè slovenski stariši — vsakdo mi z lahko vestjo pritrdi, kako opravičene so bile poslančeve trditve gledé šolstva v tržaški okolici. Ni-li sramotno, da nam ne privoščijo niti jednega samega člana izmed zastopnikov tržaške okolice niti v šolski komisiji niti v delegaciji tržaškega mestnega zbora?

In vendar ni nedostajalo niti pri tej priliki nam sovražnega dokazivanja.

Vsakdo izmed nas ima še v živem spominu Logarjevo stvar, ki se je razpravljala v seji z dne 19. decembra 1891 leta. Vi ste čuli njegovo prepoved v domači cerkvi, in gotovo ni ga poštenega človeka na svetu, ki bi mogel trditi, da bi imela ta prepoved niti najmanjšo trohico v sebi, ki bi utegnila razžaliti laško narodnost. Slomšekove misli o šoli bile so v njej posnete in družega nič. No, pa kako razsajanje nastalo je v mestnem zboru, ko sem jaz zagovarjal Logarja? Kako je ropotalo in grnelo po galeriji, ko sem le spregovoril Slomškovo ime in zinil slovensko besedo „Drobtinice“!

Naj vas opomnim še na Svetčev banket v Ljubljani, in seja z dne 24. decembra preteklega leta. Kaj je pa imela opraviti ta svečanost s tukajšnjim mestnim zborom, in sploh z laško narodnostjo? Kaj je bilo tukajšnjemu mestnemu zboru mari, da so se iskreni rodoljubi vseh stanov pridružili svojimi voščili tej slavnosti? Laško narodnost, dejali so, da smo hoteli razžaliti; čujte! — zato so mestni očetje izlivali pri dotični seji na nas ves žolč svoje nezaslišane nestrpnosti. Mi tedaj, ki branimo le naše svete narodne pravice, mi, ki v opravičeni silobrani zagovarjamo naše stališče, mi, ki se le upiramo, da se nam ne raznaroduje naša slovenska deca, mi ki hočemo le ohraniti naš slovanski značaj in naš jezik: mi smo hujskači, a oni, ki nas hočejo zatreti, poteptati in uničiti, oni, ki nam vsemi še tako krivičnimi sredstvi vstvarjajo odpadnike in izdajice, oni se drznejo nam očitati, da napadamo njihovo narodnost, da hujskamo in delamo nemir v deželi. —

Iz tega lahko razvidite, volilci, kaj je prestajati vašim zastopnikom v mestnem zboru in gotovo mi ne bodejte poštevati v greh, da vam ne morem pokazati vspehov, kakor bi si jih vi sami želeli, in kakor bi vam jih jaz sam najrajši našteval, da bi živeli med ljudmi, s katerimi bi bilo možno izhajati. A kar se godi v mestnem tržaškem zboru, zvest sem si, da se ne dogaja v nobenem mestu naše države; take nestrpnosti, menim, da je ni nikjer na božjem svetu.

Volilci! jaz si ne pričakujem vaše pohvale, ne zahtevam vaše zaupnice, in se ne tresem pred nezaupnico, katero bi

mi utegnil kdo dati; a za nekaj vas prosim, nekaj bi vam položil na srce in toplo priporočal; dá, zarotil bi vas, da bi bilo v moji moči: Ohranite neoskrunjeno poslednjo svetinjo pradedov svojih: narodnost svojo! — Ta je v nevarnosti, branite jo napadov — branite jo z vsemi silami — in spoštujte jo, četudi zaničevano in teptano od naših nasprotnikov! — Otmite jo od pogube po tujem nasilstvu! Zavedajte se, da ste Slovani, kri od krvi, ki so jo prelivali vaši in moji pradedje v divjih bojih zoper barbare. —

Zavedajte se, da ste Slovenci, to je sinovi naroda slovenskega! Da smo vsi, kar nas je sinov naroda slovenskega bratje po krvi in rodu! Vem, da nas naši nasprotniki sumničijo ter psujejo s panslavisti, kakor da bi hili mi sovražni in nevarni elementi za avstrijsko državo. A to neupravičeno sumničenje naj nas nikar ne straši! Sad ne pade daleč od drevesa. Naši očetje so žrtvovali kri in imetje in ves svoj blagor za Avstrijo in slavno habsburško dinastijo. Ako so naši dedje to storili, kdo bi se drznil sumničiti nas, njihove otroke? — Za to naj nam pa nikdo ne krati pravice, negovati v sebi ono čuvstvo, ki užiga duše naše svetim ognjem oduševljenja za naš premili jezik — za našo presrčno majko — narodnost našo! To navdušenje naj vas krepi, srči in osmeli v borbi prih. volitev, in dal Bog in sreča junaška, da bi nikdo izmed vas ni komur ne oddal svojega glasu, ako ni Slovenec dušom in telom.

NOVIČAR.

Vojni minister napravil je proračun za leto 1894. Potreboval bo zopet 5 milijonov več od letos. Lepa prihodnost nas čaka!

Knez Bolgarski hotel se je se soprogo vrniti na Bolgarsko preko Carigrada. Sedaj pa je opustil to namero, to pa ne iz lastnega nagiba, ampak zato, ker se sultanu ni videlo primerno ob tej priliki vzprejeti Koburžana. Slabo znamenje za mogotce Bolgarske! — Veliko sobranje Bolgarsko se snide dne 14. maja.

Resnicoljublje „L'Adrie“. Ta list poroča, da je povodom prihoda njeg. ces. Visokosti nadvojvode Karola Ludovika v Trst bilo čuti le „Evviva“ in „Hoch“! Ne da bi se hoteli jeziti radi te „točnosti“ uradnega lista, vendar konstatujemo resnici na ljubo, da je bilo poprej čuti „Živio“, nego „Evviva“ in „Hoch“. — Kakor čujemo, so nekateri Slovenci poslali uredništvu rečenega lista popravke.

Pravda prof. Babsch contra „Nova Soča“. V tej pravdi je bil obsojen urednik „Nove Soče“, g. Andrej Gabršček na 200 gld. globe na korist goriškim revežem ali v slučaju, da bi se ta ne mogla iztrijati, na 40 dni zapora; dalje na 100 gld. izgube na varščini, na povračilo tožnih stroškov ter da se obsodba mora priobčiti v „Novi Soči“ in v „Osservatore Triest“. Obsojeni urednik dobil je na to z dežele večje ali manje doneske, ki naj bi mu pomagali pokriti stroške. Tako je prav, kajti obsojeni urednik se ni potegnil za svojo lastno čast, ampak za čast goriških Slovencev, koje je gazil znani graški list.

Umrli sta: v Ajdovščini dne 22. t. m. nadučitelj g. Jakob Setničar v 55 letu starosti in v Tolminu širokoznan starček dr. Ivan Pitamic, c. kr. višjega sodišča svetovalec v pokoju.

Nepoklicani branitelji. „L' Indipendente“ in „Piccolo“ sta se spravila na list „Adrio“ ter jej dokazujeta kako sramotno dolži ta list vse one, ki so zaprti radi politično-iredentarskih činov. Povod jim je dalo postopanje proti onim mladencem, ki so bili obdolženi metanja petard. Te junake imenujeta spominjena lista „i signori“, ter opisujeta njih prihod v Trst z najlepšimi in izbranimi besedami. Človek bi res mislil, da naznanjata prihod Bog ve kacic osebnostij, dočim so prišli le zatoženci kaznivih političkih činov. Pustimo na stran njih nedolžnost ali krivičnost. Sodišče se je izreklo, da nima vzroka postopati proti njim. Vendar je pa značilno to proslavljanje uprav onih, koji bili so vendar zatoženi veleizdajskih činov, čeprav se jim to ni moglo dokazati. A sprva omenjena lista nahajata v tem priliko, da proslavljata svoje poltiške — somišljenike. S tem, da jih proslavljata, kažete najbolje, da jima je nekako žal, da se sploh preganjajo osebe, ki počenjajo take stvari. Očividci pravijo, da je bil sprejem teh osvobodjenih obtožencev na kolodvoru jako ganljiv in provokatoričen navzlic nebrojni straži, ki je tamkaj skrbela za red. Zbralo se je nekda prav dosti jednako mislečega občinstva, vendar pa niso zaprli nobenega, kar je v sedanji dobi nekaj značilnega v Trstu. Ti in drugi dogodki, iz zadnjega časa bi morali vendar enkrat odpreti oči poklicanim krogom, da v Trstu cvete najnesramnejši iredentizem ter postaja čimdalje drznejši. Vsaka četudi pametna naredba vladina draži še bolj te duhove, tako, da pridejo nehoté na dan stvari, o katerih bi niti ne sanjal pravi avstrijski politik v Avstriji. Čas bi bil, da bi se glava strla tej pošasti.

Naši okoličani in Tržaški oderuhi. Iz spodnje okolice se nam piše: Znano nam je iz gotovih virov, da plačujejo naši okoličani nekaterim tržaškim oderuhom Italijanom do 10% obresti ali celo več! Dotični „krvopivci“ pa niso še zadovoljni s temi nezaslišanimi obrestmi uboge „raje“, temveč zahtevajo še raznih darov od ubogih dolžnikov, kakor n. pr. sadja, vina itd. Več takih „oderuhov“ obogatelo se je že s krvavimi žulji našega ljudstva, a vrhu vsega tega so ti oderuhi še nezaslišani sovražniki našega naroda.

Noseč take neznosne obresti dotičnim „krvopivcem“, dela si toraj naš okoličan škodo v gmotnem in narodnem obziru.

Take naše okoličane opomniti je na naš jedini denarni zavod v Trstu — na „Tržaško posojilnico in hranilnico“, katera daje posojila proti 6% obrestim.

Ako se poslužujejo naši ljudje tega zavoda, pomagajo sami sebe — a vrhu tega pomagajo razširjevati delovanje naše „Tržaške posojilnice in hranilnice“.

Dotičnim veljakom (in morda tudi č. gg. duhovnikom) okoličanskim morala bi biti toraj v tem oziru sveta dolžnost nagovarjati domače ljudstvo, da se poslužuje domačega narodnega zavoda.

Naše ljudstvo ulaga svoj denar še vedno pri tujih zavodih, čeravno plačuje naša „Tržaška posojilnica“ več obresti (4%) od hranilnih ulog, kakor drugi tržaški nam nasprotni zavodi!

Čudež XIX. stoletja. Ako se ne bi bili prepričali, ne bi verjeli, da je najti na svetu župana večega mesta, ki je za jedno doktor medicine in deželni poslanec, da ne ve, koliko let ima. In vendar je resničen ta slučaj ter se ni zgodil Bog si vedi kje v Ameriki; temveč v Avstriji in sicer te dni pri neki porotni obravnavi, ko je bil dotični župan zaslišan kot prič. Isti je namreč trikrat potrdil pred sodnijo, da je star 73 let, med tem ko je v resnici že dovršil 76. leto, kar je dokazal z županovimi rojstvenimi podatki vrli goriški list

„Il Rinnovamento“. Ko čestiti čitatelji izvedo, da ta župan ni bil nobeden drugi kakor — Goriški dr. Maurovich, po tem si bodo mogli storiti sami svojo sodbo o duševnih sposobnostih gospoda župana!

Podgorski mladenci, ki so 29. nov. 1891. pretepli iz Ločnika vračajoče se Legovce, stali so v torek, sredo in črtek pred goriškimi porotniki. Vseh je šest. Nekoliko je bil poškodovan le neki Stolfa, ki je zahteval 3000 odškodnine. Ker so bili pa obdolženi, da so se naprej dogovorili za napad, prišli so pred porotnike. O tej obravnavi za danes rečemo le toliko, da zanimanje za to pravdo bilo je velikansko; prav nestrpno smo čakali izida zlasti mi Slovenci. Sinoči ob 7. uri razglasila se je sodba: dva sta bila obsojena na 2½ leta, dva na 2 leta in 2 na 18 mesecev težke ječe, poostrene z večkratnim postom. Vrh tega morajo plačati vse tožne troške, a Stolfa 3000 gl. odškodnine za pokvarjeno oko. Utis te obsodbe je velikansk. Razburjenost nepopisana.

Preložena razprava. Tolminski zdravnik dr. Braun toži bivšega urednika lista „Rinnovamento“ radi razžaljenja časti. Razprava se je pričela dne 28. t. m. pred porotnim sodiščem v Gorici. Za toženega urednika došel je njega zagovornik dr. Stanič iz Tolmina. Poslednji je stavil predlog, da bi se zaslišalo 21 prič, ki dokažejo vse kar treba. Ker pa je sodni dvor odklonil vse te priče, zapustil je dr. Stanič dvorano, zbok česar se je morala razprava preložiti, ker ni bilo navzočega ni toženca ni zagovornika.

Porotno sodišče v Trstu otvori se že zopet dne 15. junija t. l. ter mu bode predsednik dr. O. Monti, namestnika Sciolis in Legat.

Novi šolski prostori društva „Sloga“ v Gorici so dogotovljeni. V ponedeljek 1. maja se poslopje blagoslovi. Ob 8. uri bodo imeli šolski otroci skupno sv. mašo, potem bo sledilo blagoslovljenje in primerna slavnost. Podpiratelji in prijatelji „Sloginih“ zavodov se uljudno vabijo, da bi se te slavnosti udeležili. Dva šolska razreda se preselita v najkrajšem času v novo poslopje.

Pogozdovanje krasa vrlo napreduje, odkar se je v zadnjih letih ljudstvo vendarle prepričalo o njega koristi. Posestniki sežanskega in komenskega okraja kopajo danes radovoljno luknje za nasade borovcev. Posebno mnogo se je pa storilo v tem oziru v tržaški okolici, kder so najpred začeli. Zadnjih deset let posadilo se je namreč 31.600.000 dvehletnih črnih borovcev in s tem pogozdilo 450 hektarov goličav, drugih 140 hektarov pa se obsadi v prihodnjem petletju. Doslej so pogozdene vse goličave od Bazovice do Kontovelja.

Ako pomislimo, da že svet, ki jo dejan samo v prepoved, čudovito hitro zarase, če je bil tudi še tako pust, tedaj si z lahka napravimo sliko o Krasu, kakor bode za kakih 30 let: gozdič pri gozdiču, vmes prijetne vasiče s prebrisanim prebivalstvom, tu in tam pa — stolpi, ki bodo kazali, kod se gre v kraške podzemeljske raje, kajti dotlej preiščejo posamezne jame ter najdejo zveze mej eno in drugo, uvidivši da jim ti naravni čudeži privabijo mnogo tujcev ter s tem postane vir blagostanja.

Pevsko društvo „Zarja“ v Rojanu ima jutri predp. ob 11 uri sroj redni občni zbor v dvorani „Društvene krme“ v Rojanu po običajnem dnevnem redu.

„Družba sv. Cirila in Metoda“ ustanovila se je tudi za Istro; ta šolska družba je pa nezavisna od enake slovenske družbe v Ljubljani. Načelnik je dr. Dinko Vitezić, njega namestnik pa Ivan Tomšič, posestnik na Voloskem. Sedež društva je v Pulju.

Dež padel je na Ogerskem in po Italiji a tudi mi smo ga dobili včeraj nekoliko, da si veliko premalo. Osobito po Krasu vlada že veliko pomanjkanje vode. Radi suše že sedaj raste cena moki, otrobom in drugim poljskim pridelkom. Isto-

tako je že znatno poskočila cena sladkorju, ker si je neki pričakovati slabe letine za peso, ako ne bode zadostno dežja. Tudi seno se drago prodaja, ker se ni nadejati dobre košnje, ako nam mili Bog kmalu ne pošlje zaželenega dežja.

Opera „Falstaff“ predstavlja se bode v mesecu maju v Trstu. Mestna delegacija je sklenila povabiti k tej predstavi skladatelja samega Verdija, ter mu pokloniti ob tej priliki album s podpisi meščanstva.

Uradniki na Hrvaškem so dandanes v pomilovanja vrednem položaju. Ako kdo ne glasuje po volji vlade proti svojemu prepričanju, onda je vsak hip v nevarnosti da zgubi službo. Tako n. pr. je volil dra. Amruša od uradnikov jedini uradnik Pavel Gabaj, ki je bil takoj drugi dan odpuščen iz službe. Da bi taki rodoljubi, ki raje postavijo v nevarnost svoje službe, nego da bi volili proti svojemu prepričanju, ne ostali brez pomoči na cesti, začeli so zbirati radodarnih doneskov za zalog, iz katerega bi dobivali podporo. To je najžalostnejša sličica iz Hrvaške. — Toda takim odnošajem bo moral biti kmalu konec. Združena opozicija nam daje v to najboljšo poročstvo. Zato le složno in vstrajno dalje!

O atentatu na Ogrskega primasa Vaszary-ja poročali smo že nedavno in povedali, da ga je rešil njegov tajnik dr. Medardij Kohl s tem, da je postavil v nevarnost svoje lastne življenje. V priznanje na tem junaškem činu podelil mu je cesar križ železne krone III. reda.

Poroka mesta beneškega z morjem. To velikansko in tradicijonelno ceremonijo hočejo baje trgovci beneški zopet oživiti, da bi s tem nekoliko opomogli gospodarskim silam mesta. Ta ceremonija se je vršila nastopno. V časih, ko so Benetke bile v cvetju, podali so se dože in člani visokega sveta vsako leto jedenkrat na obrežje Lido, kjer so vrgli v nazočnosti veliko tisoč ljudi prstan v morje v znak združenja Benetek z morjem. Temu činu so nadelili ime „Lo spozalizio del mare“. (Poroka morja).

Južna železnica uvede s 1. majem neke spremembe na črti Nabrežina-Kormin: Zjutranji brzovlak (št. 8002) pojde iz Trsta ob 8:25 in pride v Gorico ob 10:3. — Zvečerni brzovlak (št. 1004) pojde z Nabrežine ob 8:37 in pride v Gorico ob 9:35. — Mešanec (št. 1012), ki je poprej odhajal iz Trsta zvečer ob 8:10 in prihajal v Gorico ob 11:37, bo odhajal že ob 5:30 popoldne ter prihajal v Gorico ob 8:59 (v mesecih junij, juli in avgust pa pohiti, da pride vselej že ob 8:27).

Iz Gorice v Trst: Zjutranji brzovlak, ki se je doslej skoro eno uro ustavljal ob Nabrežini, pojde ob 7:15 in pride v Trst ob 8:50. — Zjutranji poštni vlak iz Gorice ob 9:02 in pride v Trst ob 11:18. — Večerni brzovlak bo odhajal iz Gorice ob 7:05. — Ob nedeljah in praznikih vrača se v tem času tudi tržaški zabavni vlak iz Gorice ob 9:36 zvečer.

V morje je padel po naključju 75letni starček A. Simonet. Dva mornarja sta ga iz vode zlekla in rešila gotove smrti.

Štrajk tesarjev na Dunaju. Ko so redarji hoteli odpeljati v zapor nekega agitatorja, napali so jih štrajkajoči kamenjem.

Krokarjeva osveta.

Humoreska. — Spisal Jadranski.

(Dalje.)

III.

Krokar je vedel, da je popoldne solnce pripekalo, pa da je marsikdo zdehal od vročine, a poznal je poleg tega nekoliko žejnih jelenov, ki se nikoli ne branijo domače kapljice, posebno pa če dobodo bedaka ki zanje plačuje. No, tak je n. pr. Klinov Jure, ki bi šel v Mačkovoje za kozarec vina, tak Trékov Mate, ki bi zastavil celó svojo zlato Urško, da mu le

kdo ponudi piti, tak Hudournikov Jože, ki bi prodal vso vas in vse Slovanstvo, da se le utopi v njegovem pogoltnem grlu požirek domače črnine in tacih je še nekoliko drugih, katerim sta narodnost in poštenje poslednja skrb. Tiste seveda niso volilci in jih je potreba pri volitvah kakor podplato v juhi, a da le znajo piti, to je bilo za Krokarjeve namere dovolj. Obajdil (obšel) je v naglici njihove suhote, poiskal gnezda, kder so tičali, spravi jih nekoliko na noge in šel z njimi v Živčevogostilno. Predstavil jih je dohtarju Cuceku kot volilni odbor, in jeli so zasedati prostore za okroglo mizo; pa še niso bili vsi posedli, ko je že dohtar Cucek poprijel za besedo ogovorivši jih z besedami: Slavni odbor!

... Nikar tako naglo, nimamo nobene sile, presekal mu je Klinov besedo. — Brez vina ne sklepamo ničesar, pristavil je Trékov. ... Vina na mizo, zaključil je Hudournikov Jože in gonil krčmarja k sodu, ker se je ta nekoliko obotavljal. — Kdo plača? vam ne dam ničesar, dejal je krčmar in zdajci molelo je mnogo prstov proti dohtarju Cuceku in kazalo vanj, slavljanca tega večera. „Slavni odbor!“ oglasil se je zopet dohtar Cucek — „ker mi je danes jako velika čast, da ste me izvolili svojim kandidatom. ...“ To je dolgočasno; kaj čast, mi hočemo vina, posegel mu je Hudournikov v besedo in ves slavni odbor mu je pritrjeval razun Krokarja, kojemu so rojile vse druge misli po glavi, nego odborovi sklepi. — „No veseli me, grozno me veseli, da sem prišel v tako odlično družbo kakor ste vi odborniki tega okraja“ nadaljeval je naš kandidat. ... a do konca mu ni bilo mogoče priti, kajti zborovalcem jelo se je zdehati, pričeli so ropotati in porogavati se mu. ... Posluš! Hudournikov ima besedo: Gospod kandidat! mi ne ljubimo dolžih govorov na trezno vreme; malo in krepkih besedi nam zadostuje, a najprvi pozdrav mora biti ta: Vina na mizo! — No, saj to je, kar sem hotel povedati, izgovarjal se je dohtar Cucek. Veseli me, da imam opraviti z vinskimi bratci in štejem si v veliko čast, da se vam morem pridružiti in privspegati v prosveto Bahovo! Bakav, (bokal), dá, bakav, to je poštena beseda, ki se pristaje našemu kandidatu, zija Hudournikov in ponavljajo njegovi tovariši; in dohtar Cucek dé krčmarju, naj prinese vina na mizo. Krokarju pa namigne posebe naj plača z vsebino mošnje, ki mu jo je bil poprej podaril ali prav za prav posilil. — Krčmar donaša vina, bokal za bokalom priroma na mizo, kozarci, ki so že teden dan počivali, jamejo se živahno gibati in letajo kakor stekleni strežniki sem ter tja od mize k žejnim ustom in od ust zopet na mizo; včasih se tudi nekoliko nerodno zasučejo, pa se jim polije med potjo kaka kapljica in kane dohtarju Cuceku na belo srajco pa mu naslika kacega rudečega škorpijona.

Njegovi sodrugi so seveda bolj ročni v popivanju, pa pazijo početkom, da se nijedna kapljica ne odtegne globocim njihovim žrelom. Še le ko jim gre vino v lase, prevrne ta pa oni kak polni kozarček, in se nareja na mizi jezero, pošiljajoče na vse strani svoje potočke, in ti se v kajjih podobah vijo proti miznemu obrobju, potem se pa zgubi njih sled in nahajaš ga zopet na tleh pod mizo v mnogoterih lužicah. To se pravi po domače, da so ga pili tako, da je kar teklo od mize.

(Dalje prih.)

Izpred sodišča.

Sodnik (proti zapeljani). Dovolite! Ste-li bili takrat. . . že gospa. . . ali pa le devica? . . .

Zapeljana: Poštena gospa in stara devica sem bila takrat. . . a še le potem. . . nič več poštena devica ampak. . . le stara gospa.